

RÄTTRÅDIGHETENS LÅNGA TANKE

Min insikt handlar om att sanning och rättrådighet är egenskaper, som icke endast är önskvärda utan även nödvändiga för mitt själsliga och andliga växande.

Jag vill nå fram till sanningen, det sanna varat. Men lika kännes av lika. Det betyder att jag endast med sanning kan nå sanningen. Jag stiger upp mot sanningen, det sanna varat, i samma mån som mina egna tankar är sanna.

Det är sagt att det yttre skall svara mot det inre. Men det är kanske inte alltid jag kan utåt säga det jag vet vara sant. I denna värld måste jag ofta tuga. Det säger mig något om vad denna värld är för något. Men det finns andra världar, där jag och alla väsen inte bara får och kan utan måste vara sanna i det yttre som det är i det inre. Mot de världarna strävar jag. I mitt inre kan jag alltid vara sann, om jag vill och är beredd att anstränga mig.

Ju mer jag söker sanningen, desto mer framstår rättrådigheten som sanningens naturliga system. Rättrådigheten är för mig en oavslutlig strävan att uppfatta var den rätta vägen går. Den är förmågan att se den rätta vägen. Den rätta vägen är det rätta handlandet men också det rätta avståndet. Insikten om att jag ofta inte handlar, när jag borde, och att jag ibland handlar, när jag borde avstå. Rättrådigheten är också förståelsen av graden av renhet i mina motiv. Det är lätt att fråga: Varför gjorde jag detta egentligen? Det är svårare, men mer givande att i stället fråga: Hur kunde jag ha handlat annorlunda? Finns något bättre motiv än det som drev mig till det jag gjorde?

Rättrådighet innebär opartisk, opersonlig bedömning, oberoende av min egen fördel eller nackdel, sympati eller antipati, vänskap eller fiendskap. Därmed närbesläktad är sportsmannandans sinne för ärligt spel och ridderligheten.

Storsinnet är uttrycket för sinnets generositet och ädelhet. Den härliga egenskapen är främmande för all småaktighet, hämndgirighet, avundsjuka, beräkning, tarvlighet. Att den är nödvändig för aktiveringen av min emotionala övermedvetenhet gör den mera åtråvärd.

Uppriktighet är en ädel egenskap, som förutsätter ömsesidighet för att jag skall kunna visa den för andra. Den får icke missbrukas. Genom att utnyttjas stärker den ondskan. Att låta hänsynslös cynism, tilltagsen fräckhet eller skrupelfri beräkning missbruka ädla egenskaper är att göra godheten rättslös och medverka till dess undergång. Rättrådigheten har klar blick för alla dessa förhållanden.

Uppriktigheten är en viktig faktor i mitt sökande, ett resonansorgan med vilket jag uppfattar vad som är äkta och oäkta, sant och falskt. Det avtrubbas, om jag feget håller med omgivningen mot eget bättre vetande. Direkt instinktförstörande är allt självbedrägeri. Lögnaktigheten är största förstärkaren av illusionen.

I en mer än två tusen år gammal bok står att läsa: Forntidens visa, som ville kultivera sin egen människa, rättade först sitt eget sinne. För att kunna rätta sitt sinne sökte de först vara sanna i sina tankar. För att kunna vara sanna i sina tankar ökade de sin kunskap till det yttersta. De ökade sin kunskap genom att utforska verkligheten. Sedan verkligheten blivit utforskad, blev kunskapen fullkomlig. Sedan kunskapen fullkomnats, blev tankarna sanna. Sedan tankarna blivit sanna, var sinnet rättat. Sedan sinnet blivit rättat, var människan kultiverad. Från den

högste ledaren till folkets massa måste envar betrakta kultiverandet av sin egen människa som roten till allt därutöver. Aldrig sker det, om roten försummas, att det som växer därur skall vara väl skött. Icke är det så, att det som är av stor vikt kan ägnas ringa omtanke och att samtidigt det som är av ringa vikt bör ägnas stor omtanke.

Låt verkligheten bestämma varje min tanke och låt sanningen härska i mitt liv.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.